

К 78/3-64

120000869147

ТЕАТЪР И МУЗИКА“

А ФИЛХАРМОНИЯ — РУСЕ

Сезон 1982 — 1983 г.

XVIII-ти

„З И М Н И М У З И К А Л Н И В Е Ч Е Р И“

посветени на 150 години от рождението
на

ЙОХАНЕС БРАМС

Втори концерт

на

Симфоничния оркестър
носител на орден „Червено знаме на труда“

Диригент — з. а. А Л И П И Н А И Д Е Н О В

Солист — Е В Е Н И Я — М А Р И Я П О П О В А,

цигулка — лауреат на международни конкурси

зала Дом на културата
11 февруари, петък, 19,30 ч.

448288

48
K 3-64

ПРОГРАМА

.I.

— ВАРИАЦИИ ВЪРХУ ТЕМА ОТ ХАЙДН, оп. 56

— КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА И ОРКЕСТЪР, оп. 77

— Allegro non troppo.

— Adagio.

— Allegro giocoso, ma non
troppo vivace.

.II.

— СИМФОНИЯ № 1, оп. 68

— Un poco sostenuto. Allegro.

— Andante sostenuto.

— Un poco. Allegretto e grazioso.

— Adagio. Piu andante.

Allegro non troppo,
ma con brio.

— II —

И О Х А Н Е С Б Р А М С

(1833—1897)

— II —

БРАМС И ТРАДИЦИЯТА. . .

Често пъти се говори за обективната настройка на Брамс. Може би тя се изразява в способността му да намери удовлетворение и радост в работата с провинциален любителски хор или пък в разработването на един простицък мотив от народна песен. Често се цитират и думите на композитора: „Народната песен е мой идеал“. И това може да означава много неща — и познаване, зачитане на народното изкуство, и усещане на музикалния бит като родна, близка стихия, и търсене на непосредствен, пряк, дори простодушен изказ в музиката. . .

Брамс сякаш наистина е способен да съществува „над“ себе си в музикалното творчество, защото не анализът на личния душевен свят, а откриването на все нови, и нови, малко познати, забравени и прекрасни светове в музиката поглъща вниманието му. Едва ли може да се посочи в немската музика на миналото столетие друг композитор, който така добре да познава традициите — в близките, и по-далечните. Но неговата цел съвсем не е била да се възкреси историята. Когато в брамсовите страници се долавя бетховенова мощ и категоричност, шубертовска нежност, или преки отгласи от времето на Бах и Хендел, това е съзнателно търсена, декларирана, издигната до символ любов към всичко велико и трайно в изкуството.

Регионална библиотека

"Любен Каравелов"

120000869147

— II —

През 1870 г. завеждащият архива на Дружеството на приятелите на музиката във Виена и голям познавач на Хайдн — Карл-Фердинанд Пол, показва на приятеля си Йоханес Брамс неизвестно произведение от Хайдн — Шест дивертименти за духов оркестър. Втората част на първото дивертименто — „Хорала на св. Антоний“, старинна попътна песен на селяните поклонници от Буркенланд (австрийска провинция) — прави неотразимо впечатление на Брамс с архангелската си мелодика, простота и свежест. Три години по-късно се появяват прочутите неговни **„ВАРИАЦИИ ВЪРХУ ТЕМА ОТ ХАЙДН“** — първо в клавирна (за две пиана), след това и в оркестрова версия. Вариациите са изпълнени за първи път при изключителен успех от Виенската филхармония под диригентството на автора, а още по-голям е техният триумф в Кристалния дворец в Лондон под палката на именития по онова време немски диригент Аугуст Манс.

„Вариациите...“ са истински образец на композиционно майсторство и оркестров стил. Подобно на виенските класици Брамс често използва вариационната форма в своите композиции. До този момент авторът има зад себе си 6 клавирни цикъла, между които забележителните Вариации върху тема от Хендел, оп. 24 и Вариациите върху тема от Паганини. „Вариациите върху тема от Хайдн“ са ново постижение в жанра. Осемте модификации на темата, в които можем да проследим строгото придържане към нейните основни хармонични белези, се превръщат в осем прекрасни емоционално-психологически етюда, обединени от приповдигнато-възторжения тон на Финала (написан във формата на старинна пасакалия).

КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА И ОРКЕСТЪР — един от трите „златни“ цигулкови концерти на класическата музикална литература, наред с тези на Бетховен и Чайковски. Създаването на тази творба е свързано с името на големия немски цигулар и диригент Йозеф Йоахим. Брамс се запознава с него още на 20-годишна възраст, по време на едно концертно турне в Германия през 1853 г. (от това пътуване датира и неговото известно приятелство със семейството на Роберт и Клара Шуман). Твърде скоро познанството с Йоахим се превръща в дългогодишно приятелство, дружба и творческо сътрудничество. А един от неговите плодове е единственият в творчеството на Брамс Концерт за цигулка и оркестър. Творбата е окончателно завършена през 1878 г. (след Първата и Втора симфония) и е окачествена от тогавашната критика като „най-трудната цигулкова пиеса, написана до сега“. Подобно на Бетховен и Чайковски, чийто цигулков концерт датира също от 1878 г., и Брамс пише концерта си в най-бляскавата цигулкова тоналност — ре-мажор.

Първата част на концерта започва с обширна оркестрова експозиция на трите основни теми: първата, епична и широка; втората — песенно-лирична, и изпълнената с драматично напрежение заключителна тема. Повторението на експозицията в соловата партия не следва буквално оркестровото изражение, а представлява едно непрекъснато обогатяване и развитие на неговите идеи. Втората част е една от най-поетичните в творчеството на Брамс. Написана в светлата, спокойна фа-мажорна тоналност, тя създава пейзажно-съзерцателна атмосфера, въведена още в началото от прочутото соло на обоя. А устремният, динамичен характер на финалното рондо придава особена завършеност на цикъла, характерен с класическото равновесие на драматични и поетични моменти.

„Аз никога няма да напиша симфония! Човек трябва да притежава голяма смелост, за да се реши да напише симфония, когато чува зад себе си крачките на Гиганта...“ Йоханес Брамс пише тези думи в началото на 70-те години на миналото столетие, когато критиката след смъртта на Бетховен отхвърля всеки опит да се възроди „чистият“, непрограмен симфонизъм. И вероятно това е една от причините, която е предизвикала странната за нас боязън на Брамс да пристъпи към симфоничния жанр. Своята Първа симфония той започва да пише на 29 години, но чак след петнадесетгодишна пауза (на 43 години) продължава и довършва започнатото. Отзивите за симфонията са противоречиви. Дори самата Клара Шуман, която в други случаи винаги е поощрявала творчеството на Брамс, този път намира в новото произведение „отсъствие на мелодическо вдъхновение...“ Но според Ханс фон Бюлов — знаменитият майстор на палката от 19-тото столетие и непоколебимият привърженик на Брамс — Първата симфония, противно на предсказанията на Вагнер, е живо доказателство, за това, че и след Бетховен могат да се пишат симфонии с Бетховенови мащаби. И до сега е известно твърдението на Ханс фон Бюлов, че Първата симфония на Брамс е „Десетата бетховенова симфония“. И това съвсем не е случайно — главната тема на Финала напомня твърде много темата на радостта от Деветата на Бетховен, а и развитието на образите е близко до идеята на неговия предшественик — „от мрак към светлина“.

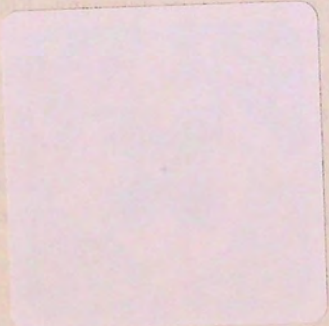
Симфонията е изпълнена за първи път на 4 ноември 1876 г. в Карлсруе. Крайните части правят впечатление с полярните си емоционални състояния. По-лирични са средните две части, близки до интимната лирика на Шуман.

ЕВГЕНИЯ — МАРИЯ ПОПОВА е родена в гр. Шумен. През 1974 г. завършва Средното музикално училище в София със златен медал, като ученичка на проф. П. Христосков. Една година по-късно е приета в Московската държавна консерватория в класа на проф. Леонид Коган, която завършва с отличие през 1980 г. След завършване на висшето си образование Евгения — Мария Попова е изпратена на специализация при проф. Ифра Нийман в „Гилдхол скул“ — Лондон.

Младата цигуларка е лауреат на редица национални и международни конкурси: „Св. Обретенков“ — Провадия, международен конкурс за млади цигулари „Коциян“ — ЧССР (1969), международния конкурс в град Маркнойкирхен — ГДР (1975), международния конкурс „М. Лонг и Ж. Тибо“ — Париж (1979), на който е удостоена с III награди и специалната награда за най-добро изпълнение на съвременно френско произведение, а през миналата година стана носител на III награда на конкурса „Карл Флеш“ — Англия.

THE BUREAU OF THE ARMY AND NAVY

The Bureau of the Army and Navy is the central authority for the management of the military and naval forces of the United States. It is composed of the Department of the Army and the Department of the Navy, which are both part of the Executive Branch of the Government. The Bureau is responsible for the procurement, distribution, and maintenance of military and naval equipment, as well as the administration of the military and naval forces. It also oversees the research and development of new military and naval technologies. The Bureau is headed by the Secretary of the Army and the Secretary of the Navy, who are appointed by the President. The Bureau is also responsible for the coordination of military and naval operations with the other branches of the Government.

The Bureau of the Army and Navy is a key component of the United States military and naval forces. It plays a vital role in ensuring the readiness and effectiveness of the military and naval forces. The Bureau is also responsible for the coordination of military and naval operations with the other branches of the Government. The Bureau is a complex organization with many different departments and offices. It is a highly organized and efficient organization that is capable of managing the military and naval forces of the United States.